Trà Vinh. Tôi còn nhớ rõ một buổi sớm mai, trong phi vụ hành quân đời phi công khu trục, tôi bay cùng Đại úy Faucett huấn luyện viên Không Lực Hoa kỳ của Phi Đoàn Farm Gate để định chuẩn ra phi tuần trưởng khu trục.

Mé Láng, lần đầu đời tôi mới nghe đến địa danh đó nếu không có trận chiến tranh Việt Nam. Một làng nhỏ bên trong nhiều thửa ruộng được cấy lúa lên màu xanh lơ nhiều miếng vườn cây ăn trái lá cành xanh um. Bên ngoài mé bờ biển giáp nối với Thái Bình Dương thật nên thơ ngoạn mục, nếu không có chiến tranh Mé Láng là nơi lý tưởng để sống cuộc đời an nhàn thanh tịnh.

Chúng tôi cất cánh từ phi trường Biên Hòa, một phi tuần nặng bốn phi cơ T28 mang bom WP (White Phosphorous, Lân tinh), và hỏa tiễn 2.75. Khi vừa đến, liên lạc được với phi cơ quan sát bắn trái khói màu chỉ điểm mục tiêu. Tôi nhìn xuống đó là một xóm làng độ chừng hai trăm căn, nhà lá có, nhà gạch ngói có đang cháy khói tỏa mịt mù thẳng lên trời vì hôm nay yên lặng không có gió. Sau khi đánh hỏa tiễn xong mục nói trên, chúng tôi bay về hướng tây cách Mé Láng chừng hơn hai cây số. Nơi quân bạn Biệt Động Quân đang đụng độ với địch cố thủ trong một miếng vườn xanh tươi cây trái sum suê chừng năm mẫu tây. Quân địch đào hố và công sự phòng thủ kiên cố chung quanh là những miếng ruộng lúa lên xanh tươi đầy nước nên quân bạn khó tấn công vào mục tiêu vì không có điểm tựa. Đại úy Faucett cho tôi biết mình sẽ đánh bom WP Lân tinh) và yêu cầu tôi báo cho quân bạn đừng vào chiếm mục tiêu sau khi đánh bom WP. Vì sợ lân tinh sẽ làm thương tích cho quân bạn, phải đợi ít lắm là một tuần lễ để lân tinh cháy hết rồi hãy vào. Đây là lần đầu tiên dùng bom WP (Lân Tinh) trên chiến trường Việt Nam. Tôi thông báo cho phi cơ quan sát và quân bạn xong, chúng tôi nhào xuống thả trái bom WP đầu tiên nổ tỏa ra một vùng ánh sáng trắng xanh như hoa pháo bông bao trùm chừng năm mươi thước ngoài ngọn những đốm trắng li ti thật đẹp rớt xuống nước vẫn còn cháy lên khói... Phi tuần bốn phi cơ đánh trong vòng hai mươi phút miếng vườn cháy và lên khói hoàn toàn cây lá vàng đen cháy úa. Một bức họa chiến tranh điêu tàn khủng khiếp làm lòng tôi xốn xang đau xót cho người dân Việt phải chịu cảnh màn trời chiếu đất khi làng xã bị đốt cháy tan hoang.

Phi tuần đánh xong trở về căn cứ Biên Hòa vô sự. Tôi có hỏi Đại uý Faucett tại sao quân bạn không chiếm mục tiêu liền được thì được trả lời: Phải chờ cho Lân Tinh cháy hết rồi mới vào chiếm mục tiêu vì rất nguy hiểm cho quân bạn có thể bị cháy nếu đạp lên Lân tinh. Tôi không ngờ ba năm sau tôi gặp lại ông Tư Râu nạn nhân của cuộc đánh bom Lân tinh ngày đó ở Mé Láng, làm lòng tôi ân hận đau xót nghẹn ngào thương cho người dân vô tội phải chịu trăm cay ngàn đắng trong cuộc chiến chống xâm lăng.

Chiều hôm nay tôi về sớm lên căn cứ Tân Sân Nhứt tìm ông bác sĩ Giụ, Y sĩ trưởng Trung Tâm Y Khoa KQ, xem ông có giúp đỡ gì được ông Tư Râu không. Bác sĩ Giụ bảo về vấn đề lân tinh lúc đó KQVN chưa có khả năng chữa cho, ông đề nghị tôi ra ngoài Bệnh Viện Dã Chiến 3 Hoa Kỳ (US Army 3rd Field Hospital) của Mỹ đóng trước cổng Phi Long xem sao? Tôi ra tìm bác sĩ Newman y sĩ trưởng của Bệnh Viện Dã Chiến 3 Hoa Kỳ tôi thường liên lạc với ông trong những trường hợp cấp cứu khẩn cấp khi có phi cơ lâm nạn, lúc tôi làm chỉ huy trưởng căn cứ Tân Sân Nhứt vào năm 1964. Tôi được gặp ông Newman trình bày về tình trạng của ông Tư Râu, vì những vết thương từ trái bom Lân Tinh, ông bảo sẽ cố gắng chữa cho ông Tư Râu nhưng không dám hứa sẽ lành bệnh.

Được lời như cởi bớt đau buồn, trên đường về nhà khu cư xá Hàng Không Việt Nam ở đường Đinh Tiên Hoàng Đakao. Tâm tôi cầu nguyện mong sao việc cứu chữa cho ông Tư Râu được kết quả mỹ mãn để lòng tôi vơi đi được chút tình buồn ân hận và lương tâm đỡ cắn rứt của đời phi công khu trục. Một đêm trằn trọc không nhắm mắt ngủ được, chỉ mong cho mau sáng để đem ông Tư Râu đi chữa bệnh. Vào lúc một giờ sáng nghe tiếng nổ của pháo kích và tiếng còi báo động hụ lên từng chập trong đêm khuya âm u như nhắc nhở dân chúng thần chết đang lảng vảng trên không phận Sàigòn. Tiếng còi xe cứu thương bí bo nghe lanh lãnh rợn người từ nhiều nơi đồng hướng về phía sân bay Tân Sân Nhứt. Sáng tôi đi làm đem theo một quần dài, một áo sơ mi, một áo thun lót và đôi dép cho ông Tư Râu thay để đi chữa bệnh. Sáng nay vào văn phòng tôi có bảo ông Hai chừng nào ông Tư Râu đến chỉ vào phòng tắm cho ông tắm rửa thay quần áo để đi chữa các vết thương trên người ông. Chừng nào xong cho tôi biết. Ngồi trên văn phòng từng hai của trụ sở Hàng Không Việt Nam nhìn xuống đường Nguyễn Huệ hôm nay thứ sáu trời đẹp nắng ấm. Trước cửa toà Đô Chính cũng vắng bóng các sinh viên biểu tình yêu cầu ông thị trưởng Văn Văn Của thả các sinh viên ra về tội chống đối chánh phủ của người nghèo do Thiếu Tướng KQ Nguyễn Cao Kỳ làm Chủ tịch Uỷ Ban Hành Pháp Trung ương. Ở bên kia đường rạp hát bóng Rex dân chúng đi xem xuất mười giờ sáng khá đông, tuồng 'Vertigo' của Alfred Hitch-